

litisk Henseende —, som har været Kasserer for den Komite, der fungerede nede i Slagelse ved Indsamlingen af Penge til Christiansborg Slot gentagende i „Nationaltidende“ har forespurgt, hvorledes disse Midler ere forvaltede, og hvor mange Penge der er. Det er lykkedes ham at faa Svar fra den Komite, som har med Udsmykningen af Christiansborg Slot at gøre, men det har været denne Mand, der personlig har været med til at gøre et stort Arbejde for at faa Penge ind, umuligt at faa saa meget som et eneste Svar fra de Herrer Medlemmer af den anden Komite.

Jeg nævner dette i Forbindelse med, at man allerede for 3 Aar siden, ikke i een Artikel — det gør jeg udtrykkelig opmærksom paa — men i en Række Artikler i Bladet „København“ omtaler Forholdene paa Thaarupgaard og med spærret Skrift oplyser, at de Mænd, som vurderede Thaarupgaard — en af de Herrer Vurderingsmænd var Proprietær Bay — erklærer, at saa vidt dem bekendt har Generalløjtnant Bahnson faaet et Laan af 30,000 Kr. i sin Gaard Thaarupgaard fra de til Christiansborg indsamlede Midler. Naar dette ikke dementes, og naar yderligere en Mand, som er personlig stærkt interesseret i de indsamlede Penge til Christiansborg Slot, gentagende, uden at faa Svar, i et Højreblad spørger om, hvorledes disse Midler ere forvaltede, saa har jeg god Grund til at spørge om det samme her i Tinget — og jeg har kun spurgt derom. For øvrigt vil jeg bemærke; at naar det ærede Medlem vil oplæse noget, jeg har skrevet i Bladene, saa forlanger jeg, at han skal ikke oplæse Brudstykker, men hele Artiklen, thi det er ikke korrekt at oplæse ganske enkelte Uddrag.

Jeg skal vide at staa til Ansvar for, hvad jeg har skrevet, og hvad jeg har sagt her i Salen, men jeg gentager, at dette Spørgsmaal ikke er rettet i en fornærmelig Hensigt, men min Hensigt var den at søge at faa Klarhed over, hvordan det gaar til, at Generalløjtnant Bahnson faar 140,000 Kr. af Centralkomiteen, og hvordan det gaar til, at han paa samme Tid skal betale visse Laan tilbage til Personer, om hvilke det kan vides, at de ikke personlig eje noget, men altsaa have maattet faa Pengene fra andre Kilder. Og det, jeg her kræver og krævede ved Sagens første Behandling, er en parlamentarisk Kommission, som kan undersøge hele denne Sag. De Herrer, som ere de anklagede, kunne ikke være Dommere i denne Sag; det er

en Fejltagelse, naar det ærede Medlem for Frederiksberg tror, at han samtidig med at anklage os kan være Dommer i sin egen Sag eller i Sager, som vedrøre ham og hans politiske Parti. Nej, ville de Herrer paa Højres Side have en fuldstændig ærlig og korrekt Udredning af alle de Forhold, som staa i Forbindelse med Thaarupgaard, med Generalløjtnant Bahnson, med Københavns Befæstning, saa skulle de give deres Minde til og være med til at foreslaa, at der nedsættes en parlamentarisk Kommission til at undersøge alle disse Forhold.

Jeg forstaaer selvfølgelig godt, hvorfor det ærede Medlem med en vis Patos søger at slaa dette lille Spørgsmaal op. For det er lille i Forhold til Spørgsmaalet om Centralkomiteens Adfærd, det er lille, fordi det her ikke drejer sig om nogen uhæderlig Trafik eller uhæderlige Transaktioner; det er en fuldkommen lovlige Sag. Om Christiansborg Slots Komiteen har laant 50,000 Kr. ud, naar den havde Sikkerhed for Pengene, det er en fuldkommen hæderlig Sag, men det, som interesserer, er Forbindelsen mellem et saadant eventuelt Laan og det Laan, som vedkommende har faaet fra Centralkomiteen. Jeg siger, at jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem søger at skubbe dette Spørgsmaal frem i Forgrunden; det andet Spørgsmaal er jo mere generende.

Ganske vist have det ærede Medlem for Frederiksberg og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds erklæret her i Dag, at de ikke ere optraadte som Defensorer, som Forsvarere, hverken for Personer eller for Institutioner. Det undrer mig, at de Herrer ville vove en saadan Paastand. Hvorledes kunne de fremkomme med en saadan Paastand, naar de vide, at hvert enkelt af Tingets Medlemmer har hørt, at de have gjort sig al mulig Umage for at forsvare Personer og Institutioner. At de ikke have kunnet føre et Forsvar, som har været overbevisende, er jo en Sag for sig, men at de have været Defensorer og Forsvarere, kunne de dog ikke benægte. Det ærede Medlem fremkom med en ret uparlamentarisk Ytring — det var Ordet „Sludder“ — som den ærede Formand vilde have paatalt, hvis han havde hørt den. Denne Ytring karakteriserer det ærede Medlem, og naar det ærede Medlem

Formanden: Jeg har ikke hørt noget saadant Ord og kunde ikke en Gang i dette Øjeblik ret høre, hvilket Ord det